

tidsskrift for digte og kortprosa

Slagtryk

juni 2015

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 5 - 2015

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen, Eva Obelitz Rode, Anna Sidsel Andersen og Cathrine Thordal Voss.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Anne Katrine Bagai, Hellen Gade, Anna Hechmann Knudsen, Ole Kristian H. Heiseldal, Hans Karup, Eva Maria Lund Nielsen, Mie Møllerup Jørgensen og Morten Walther Rasmussen.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Jacob Dahlstrup

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/15-06/>

Anna Hechmann Knudsen

I haven

Katten har fået killinger i skunken, i den gule rockwool, hun hvæser og det klør på mine hænder. Jeg stryger dem langs de små rygge, når de drikker mælk. Der er ikke nok til alle otte så er fem bedre. Vi tager de mindste. De har ikke åbnet øjnene endnu. Ørerne klistrer til de runde hoveder og på maven krøller navlestrengen. Vi bærer dem forsigtigt i vores hænder igennem stuen og ud i haven. Far lægger dem på stentrappen og hakker hovederne af med spaden og de bumper ned på det næste trin. De mærker ingenting siger han og graver tre huller bag hønsegården. Så plukker vi forglemmigej og lægger på jordtoppene. Binder kors af grene og strå og sætter et på hver grav. De tænker på barnet, det ligger under æbletræet bagerst i haven, det blev født alt for tidligt. De svøbte det i en vaskeklud så det ikke ville få jord i øjnene og i munden. Under træet vokser skovjordbærene i den bløde jord.

Vi får spandauer og appelsinvand i Farmors kolonihave. På den blomstrede voksdug sidder der en fårekilling. Den er for stor til, at man kan smække den med en fluesmækker, så Farmor knuser den under sin Sparpilsner. Bagefter samler hun den sammen med en serviet og presser den ind under kanten på tallerkenen, som et stykke brus eller en trævlet asparges, man har spyttet ud. Tallerkenen vipper, hver gang, at hun sætter spandauer fra sig.

Morten Walther Rasmussen

Efter

Jeg trænger til at se et ansigt. Her er mennesker, men de ønsker ikke at ses. Det respekterer jeg.

*

De mest skeptiske havde givet os flere hundrede år, selv hvis vi intet foretog os. Men det gjorde vi jo. Det troede alle, at vi gjorde. Vi så dokumentarerne, vi iagttog statistikkerne og prognoserne, vi slugte rapporter og sange om kvoter, men handlede ikke. Begrænsninger af udledninger, vedvarende energi, genbrug. Det var nytteløst. Allerede da vi endelig begyndte at åbne øjnene, var situationen så fremskreden, at ingenting, ingen indsats eller kraft, ville have standset den. Vi har levet som døde i tre eller fire årtier. Selv da vi foregav at handle, selv da insisterede vi på samtlige tilgængelige bekvemmeligheder, det var en menneskeret. Det viste sig at være en kostbar menneskeret.

*

Midt i alt det askegrå og farveløse stråler de røde dæk, den forkromede forskifter. Det er det, der er tilbage, intakt. Forstået på den måde, at det her redskab, cyklen, stadig - midt i intetheden - giver en mærkelig form for mening. Måske er det den blanke kæde, der forbinder bagkransen og tandhjulene foran. Måske hjulene der ruller. Antonio Colombo har sagt, at cyklen er "et uendeligt projekt." Deri tog han fejl. Cyklen er også forbi.

*

Om aftenen skyller jeg mig over. Vandet er rødt og hverken koldt eller varmt. Da jeg tørrer min ryg, glider huden af. Jeg vidste det var på vej. Det er ikke omstændighederne, men fordi kroppen ved hvad der skal ske. Den har givet op, sindet er slået. Hvis du har levet et liv med op- og nedture, så ved du, at sindet er dynamisk. Men nu er det statisk. Det kan ingenting, det gør ingenting for dig. Sindet er kun et hylster for din fornemmelse af intethed. Det smitter kroppen, den støder sig selv væk. Jeg ved ikke noget om den slags, men jeg kan forestille mig, at det er helt ned på celleniveau. Vi ved det ikke, for vi har ingen fortilfælde.

*

Jeg sidder i stuen. Begravet i jeres tøj. Et billede af dig på gulvet foran mig. Cyklen bag mig op af væggen. Det føles ikke som dén død, jeg har forberedt mig på et helt liv. Den er udramatisk, den her død. Kommer præcis som søvn. Min hud er tør. På håndryggen er der bylder. Nu er alt hvad vi i vores storhedsvanvid har skabt ikke engang en parentes værdig. I sin uvidenhed gør mennesket sig selv til verdens regel. Jeg ved ikke hvem der har sagt det, men jeg ler nu. Jeg ville gerne vide, hvad der sker bagefter. Luften smager af metal. Mine sønner og døtre revet ud af mit kød. Jeg kunne drikke jeres ansigter. Nu -

Anne Katrine Bagai

onsdag

heller ikke i dag vil jeg gå på gaden i en kort kjole med lange slanke ben
perlemorstænder silkeblødt hår et stykke slik man kan pakke ud
fra knitrepapir gå på den der måde hvor man viser for meget ved at vise
for lidt og heller ikke i dag vil jeg drikke af glasset med tykke læber
stirre på dig og sige : jeg skal ikke have noget
heller ikke i dag kan jeg mærke mit thigh gap eller min dad body eller hvordan
de radioaktive stråler farer gennem min hjerne fra telefonen når jeg snakker
heller ikke i dag gider jeg min cykelhandler når han beder mig om at køre rundt i
regnen for at teste bremsen og så siger
- du kan jo lege miss wet t-shirt for mig
kære cykelhandler jeg flår dig jeg mener det
hello i'm miss wet t-shirt i will strangle you scratch scratch
heller ikke i dag har jeg udarbejdet en færdig disposition
har jeg set et menneske i øjnene sådan helt ind
har jeg gjort noget fuldt ud ansvarligt ud over den middag jeg lavede
jeg løb i skoven og tilgav mig selv min kvalme holdt endda en pause til smerten
gik over gik og gik og kom forbi vores gamle sø
vores gamle bænk hvor du sang its not up to you og druggede mig
med kødkys med den bredeste tunge i mands minde fik mig til at
tro at det virkeligt ikke var op til mig du ville kneppe på bænken lige efter vores
første det ville jeg ikke jeg gik stadig med cykelhjelmen den gang
nu sidder der en grønlander her
han hedder kaspar han ryger en joint og
drikker cult jeg sætter mig ved siden af ham
værsgod din psyko
to minutters stilhed for den psykedeliske sø
den psykedeliske bænk for psykedeliske dig
sådan en stinkende grøn tyk slammose
kaspar kan ikke helt forstå min accent
som han siger men han forstår han ikke
skal tilbyde mig et hiv
its not up to you and it never really was
men det er op til mig så fuck dig dit moesevin

min mor kom på besøg i dag vi spiste kærnemælkshorn og drak
kaffe på en måde hvor ømheden sad i bladene på træerne
jeg fik lyst til at kysse hendes kinder og
omfavne hende tælle hendes smukke fingre
begrave mig i hendes bryst hendes duft hun har glemt sin trøje
jeg går og dufter til den min mor
vi cyklede ned til havet og sprang i
hun stod med ryggen bagefter og kiggede ud
over helt hen til djursland og øerne
hun lignede en kvinde i en kunstfilm eller en
gallionsfigur helt blond og lys og blød og blå
med fint malede læber
du skal sige sandheden fra nu af sagde hun
ikke mere pis

Hellen Gade

jeg stavede dit navn utålmodigt

Jeg stavede dit navn utålmodigt
og på et uforståeligt sprog
du foldede dig ud i to hundrede
seksogfirs
dage og jeg begyndte at føde imens
den ene
vinge faldt af det kunne
alligevel ikke blive til noget med den
jomfrufødsel nu og
måske simulerede jeg bare
med den anden vinge siksakkede jeg
gennem åndssvage eufemismer
lagt i blød natten over
dulmende bogstaver og
for enden af denne fødsel en ny
med et navn der
ligger lykkeligt på tungen

Ole Kristian H. Heiseldal

ISAK

Langsamt arbeider Isak i tillit til fremtiden. Viljen hans er dempet. Som om han når som helst tar råd fra landskapet. Han er ikke i tvil om at dette landskapet, der alt forbereder seg på å bære frukt og gi nyttig grøde, er fullkommen. Et samspill som ikke er tilfeldig, men forutbestemt, vokser ut av dette landskapet. En skjønnhet som både er menneskeskapt og naturens egen.

*

Isak forstår godt at skogsarbeiderne slår seg ned her og gjerder seg inne i meter etter meter av stillhet. De som har kommet etter ham, i slitte vogner, til og med til fots. For å få større avlinger svir de av skogen og sår i asken. Eldgamle metoder er utviklet og finpusset gjennom mange år. Av hver generasjon er noe føyd til.

*

Isaks felt ligger som en liten øy av bebyggelse, midt i åkerhavet. Hans eget hus er som et landemerke. Rundt omkring står de halvferdige husene. På avstand ser det ut som om byggefeltet er herjet av en katastrofe. Som om en storm har skylt bølgene inn over land, feid bort et tak her, en etasje der, men latt huset til Isak stå igjen.

*

På sin vandring mellom radene av nøyaktig like rekkehus, får Isak følelsen av å ha forvillet seg bort. Alt er ennå så aldeles uten individuelle trekk. Bare de ivrigste er i ferd med å realisere hver sin personlige generalplan for markering av eiendomsrett og naboskille. Ved hjelp av busker, planter og stein. Skapende natur, som det tar sin tid å velge ut og sette i stand på tjue kvadratmeter.

*

Med nye maskiner feller skogsarbeiderne fem kubikkmeter om dagen. De er sysselsatt med å kutte av greinene, brenne avfallet, slepe fram og lesse på stammene. Flammene piskes oppover i luften. Kjemper om å komme høyest. Hever seg mot himmelen, som om de blir sugd opp. Trenger gjennom et usynlig tak og kommer opp i en eventyrverden.

*

Gjennom hele året har Isak skaffet seg en ekstrainntekt ved å selge landbruksmaskiner. Han leverer maskinene med skriftlig avtale om at de skal betales etter høstens avling. Så bruker han pengene han krever inn i kontanter, til å betale sine egne utgifter til grossisten, på stadig flere maskiner. Til han én dag oppdager at han nesten har solgt seg pengeløs på sitt eget marked.

*

Praktfulle, vilt opphissende plakater, oppfordrer med kjempebokstaver, hele landet til å ta opp kampen for menneskene og mot maskinene. Andre plakater, praktfullt malt i dempede og mindre prangende farger, advarer alle eiendomsbesittere mot det anarkistiske kaoset som truer. Gir en gripende skildring av velsignelsesrike goder, som ordnede forhold og fast arbeid.

*

Stadig blir Isak konfrontert med tanken på at offeret hans er et meningsløst offer. At eksistensen hans er en syk eksistens, og arbeidet hans et hensiktsløst arbeid. Isak ga ofte huset skylden. Dette pretensiøse og falleferdige huset. Som han hadde brukt måneder på å reparere fra kjeller til loft. Golvbord for golvbord. Himling for himling. Takstein for takstein.

*

Han kunne nok levd av å arbeide på industrivekstanleggene. Men slik Isak ser det, er det bare anleggsarbeidet som fortsatt har heroiske og episke dimensjoner. På vei på vei ut mot de nye framskutte frontlinjene til industrialismen, skjer en forvandling. Fra å være en forknytt skikkelse, vokser en tydeligere personlighet fram, hvis mest framherskende egenskap er opphøyd stolthet.

*

I fellesskap har mennesket reist den ene boreplattformen større enn den andre. Det forvirrende kaoset av strukturer som ruver i det gigantiske byggverket, har en foruroligende virkning. Det minner Isak om en uorganisert krattskog. Stålkonstruksjoner, steilende tårn, forvokste overbygninger, rørformasjoner og meningsløse stag er i sin egen orden.

*

Med et kasteskaft i neven krabber Isak konsentrert utover bommen for å antenne de første funnindikasjonene. Til enden av kasteskaftet fester han ei fille, dynket i dieselolje. Han åler seg utover bommen og stikker den inn i gasskyen. Gassen brøler og flammen spruter opp. Havet koker langt under ham. Over ham rager flammetårnet, glødende og transparent. Ild og gnister kastes inn i det siste lyset på himmelen.

Mie Møllerup Jørgensen

Lilje

jeg vågner
mellem to vægge af kød
på dit værelse
og vågner igen
da min drøm
krummer sig
fordi du har givet mig et liljetræ der ligner fiske lugter af fiske smager af fiske når
det lyser
mig i øjnene
er smuk på
Emma
højere bas på
Emma
i min sms spørger jeg om hun vil med hen og ligge i løgplænen ved siden af
skiltet der siger
at det må man ikke
det vil hun gerne

Hænger sammen

Hun kigger ind i mine øjne og forklarer mig om Bangladesh og hvordan verden hænger sammen, men pladetektoniske bevægelser, havets temperaturstigning og mit hamrende hjerte gør mig søsyg, og jeg kaster ved et uheld op ud over hende og mærker mine øjne blive gule og betændelse spredes i min krop
Jeg prøver at rejse mig fra stolen men falder ned på alle fire, og løber ud hvor træernes nåle stikker mig i underarmene så mit blod blandes med jorden, der hvor mine hænder sætter aftryk, og det eneste der lyser stien foran mig op, er mine blå årer på mine hvide arme, så jeg hyl er der nogen der kan høre mig, og tjekker igen om her er wifi

Hans Karup

Klippet op: Ordvalget sidder i tøjet/ underlivet er en sump/ lever & husker/
fritaget for sandheden/ iklædt masker/ grænserne æder en mur af verden/
bryster så oprejste/ disse glorier af strålende sollys/ en plads for blikket/
sjusket/ tårerne ud af en jernport/ går/ væk fra grænserne/ ind på vejene/ hjem
nu/ men hjem er en liggesårslignende svamp/ husker & lever/ spejder efter et
ekko/ af fødsler mellem lavtliggende ingenting/ men ingenting er ingenting/
samfundet er mellem benene/ at penetrere samfundet er merde

Alt skal ned på knæ/ skriger de/ knæl!/ som vellykket fiktion/ et langtrukket
sværd/ svisser orgasmen midt over/ udfaldet er følgende/ alle er samlet/ til al
held/ klimaet skal storkne/ kidnapper ansigtet/ for vinden i flaget/ men se
derude/ de hælder på ny/ brokker af nyfødte ud/ åbne hoveder ud mellem
benene/ smutveje ud efter endt knæl/ de overlever kaos

I natten om landet/ hvor mørkets fylde/ bores op i månens gule pels/ mellem stjernerne længst fremme/ hullet bliver et kæmpe øje/ en bred anal åbning/ forgøglet af vindens hylende galskab/ som mågerne fra forstandens territoriale lem/ bogen pisker løs/ bagfra/ stadig varm i underafdelingen/ tungen ind/alle vejene/ sydvest for mit dunkende bryst/ munden hiver efter vejret som knoglerne efter torturen/ hjemmebageriets mest udsatte brød/ jeg overdøver ovnen/ indånder hvid mælk/ kroppens mørke plet/ overdøves af månens skrig gennem skaktens skrotrum

Eva Maria Lund Nielsen

I dag, det er den slags mørke, det gennemtrænger vasketøjet
Udbløder børnene, indhyller børnene,

Forsøger at tørre børnene

Efter vi er flyttet hertil, er jeg begyndt at sortere mørket i kategorier,
artsbestemme det

Det bløde, kvalmen
Det, der opildner de små, myrerne, børnene
Det, der er tungt, tungere end heste, det lægger sig altid nederst

Lydene skærer ørernes mørke itu

Det barnlige
Kan du huske det, når vi skulle sove, vi lukkede øjnene på skift, den ene vågede
over den anden
Der var tidspunkter, hvor vi glemte, hvordan den andens øjne så ud, ik formen,
den kunne forstås, og vi var sikre på, at indersiden af øjenlågene måtte være
filmlærreder, der måtte udspilles noget, jeg var misundelig på det, ku tænke mig
at rive det yderste af, så du intet andet så end mig
Vi sagde til hinanden, vi ses derinde eller i morgen

Indholdsfortegnelse

Forside af Jacob Dahlstrup

Anna Hechmann Knudsen	I haven	s. 3
Morten Walther Rasmussen	Efter	s. 5
Anne Katrine Bagai	onsdag	s. 7
Hellen Gade	jeg stavede dit navn utålmodigt	s. 9
Ole Kristian H. Heiseldal	ISAK	s. 10
Mie Møllerup Jørgensen	Lilje	s. 13
	Hænger sammen	s. 14
Hans Karup	Tre digte	s. 15
Eva Maria Lund Nielsen	digt	s. 18